

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MÉNAT, PIERRE

Așteptând iar / Pierre Ménat ; trad. din lb. franceză de
Magdalena Stanciu. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3124-4

I. Stanciu, Magdalena (trad.)

821.133.1

Attendre encore

Pierre Ménat

Copyright © Pierre Ménat, 2017

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

PIERRE MÉNAT

Așteptând iar

Traducere din limba franceză de
Magdalena Stanciu

Editura Paralela 45

Cuprins

PRIMA PARTE. CAPCANA

- Capitolul 1. Planul Dobrescu / 11
- Capitolul 2. Momeala / 18
- Capitolul 3. Sistemul Ponzi / 26
- Capitolul 4. Cine era ambasadorul Luigi di Scossa / 30
- Capitolul 5. Un prim obstacol / 38

PARTEA A DOUA. AȘTEPTARE ȘI IUBIRE

- Capitolul 6. Julie și triunghiul amoros / 45
- Capitolul 7. Despre disecția iubirii / 51
- Capitolul 8. Big Bang / 61

PARTEA A TREIA. ANGRENAJUL

- Capitolul 9. Scrisoarea / 67
- Capitolul 10. În care progresăm / 72
- Capitolul 11. Un bărbat puternic / 75
- Capitolul 12. Relația / 83
- Capitolul 13. Trădarea / 92
- Capitolul 14. Pactul / 101
- Capitolul 15. Îndoielile lui Scossa / 106

PARTEA A PATRA. AȘTEPTARE ȘI CĂLĂTORII

Capitolul 16. Sub arșița din Guineea / 113

Capitolul 17. Despre comuna Châlons, ce încă nu se numea
„En-Champagne“, dar se afla deja acolo / 131

PARTEA A CINCEA. FIRUL DE NISIP

Capitolul 18. Pista / 141

Capitolul 19. Charlotte / 153

PARTEA A ȘASEA. AȘTEPTĂRI CONTRADICTORII SAU ÎNȘELATE

Capitolul 20. Joc sau iubire / 163

Capitolul 21. Mânia Elizei / 171

Capitolul 22. Rușinea / 175

PARTEA A ȘAPTEA. PLANUL DOBRESCU EVOLUEAZĂ ÎN MOD NEPREVĂZUT

Capitolul 23. Punctul de răscruce / 181

Capitolul 24. Debandada / 188

Capitolul 25. Destine de Paște / 193

PARTEA A OPTA. AȘTEPTÂND DUPĂ AȘTEPTARE

Capitolul 26. După douăzeci de ani, șocul / 211

Capitolul 27. Consiliul de Jos și Consiliul de Sus / 216

Capitolul 28. Întâlniri / 223

Capitolul 29. Discursul marelui străbun / 236

Capitolul 30. Epilog / 247

CAPITOLUL 1

Planul Dobrescu

*Palatul prezidențial de la Cotroceni,
România, sfârșitul anilor '90.*

Președintele Gheorghe Alexandrescu este singur la el în birou. De aproape un an, exercită funcția de președinte al României în care a fost ales în turul doi, în fața fostului șef de stat, Călin Matac.

Când se gândește la acest prim an petrecut la putere, președintele e cuprins de temeri. Și, uneori, chiar și de remușcări.

Acceptase de două ori să reprezinte opoziția la alegerile prezidențiale. Prima sa campanie căpătase turnura unei experiențe trăite doar pentru a face o încercare. Se știa că lucrurile nu ajunseseră la maturitatea necesară pentru a-l putea răsturna pe Matac, cel care în 1970, pe când era al treilea om în ierarhia Partidului Comunist Român, se despărțise de Marele Conducător, refuzând să-i împărtășească atracția delirantă față de modelul nord-coreean, după cum singur povestea oricui era dispus să-l asculte.

Respect pe Oare era adevărată povestea? În orice caz, Matac nu era deloc zgârcit cu detaliile atunci când venea vorba despre dizgrația pe care-o îndurase. Fusese aruncat cumva în pușcăriile înfiorătoare destinate disidenților sau greco-catolicilor? Nici gând. Se trezise prim secretar de reședință de județ în Moldova. „Eram prefect“, va spune el mai târziu, recunoscând astfel că adevărata putere a oricărui regim comunist era mai degrabă încredințată partidului decât reprezentanților statului, un soi de simpli figuranți.

Și în această poziție calduță, Matac știuse să aștepte timp de cincisprezece ani. Prin natura sa era un optimist care se pricepea să prindă momentul potrivit. Iar acesta venise în 1985, când reformatorul sovietic hotărâse că noua orientare trebuia să se răspândească în întregul Bloc Estic. România avea o poziție specială în cadrul Pactului de la Varșovia, dar „ștarul“ trebuia să-și găsească aliați. Marele Conducător era mult prea închisat în ideologia lui de duzină ca să se implice în această afacere. Moscova căuta în România oameni care știau sistemul, dar care în același timp erau gata să se desprindă de el. Matac putea fi omul potrivit, așa că extrem de importantul „anuar al responsabililor politici din Europa Centrală“ din 1987 îl desemna drept protejatul noii puteri de la Moscova.

Și iată că, în 1989, Călin Matac țâșni precum o jucărie cu arc. Dacă exista un protest, atunci era normal să treacă în frunte el, care fusese singurul din nomenclatură în dezacord cu regimul, fie și pe o temă microscopică. Și iată-l ajuns în mod aproape firesc în fruntea mișcării, ales președinte mai întâi o dată, apoi pentru a doua oară, de data aceasta în conformitate cu noua constituție. În ceea ce privește schimbarea, s-au mulțumit să folosească un set de instrumente purtând denumirea de „noua democrație“. Desigur, au fost alegeri; evident, s-a vorbit despre drepturile omului, dar când tânărul prim-ministru Lazăr

Dan a vorbit despre statul de drept, evocând o minimă epurare, minerii cei viteji, scoși din galeriile de cărbune de la Târgu Jiu, și-au asumat sarcina de a restabili ordinea.

Matac pusese în practică ceea ce considera el că știe: comunismul cu față umană. Desigur că partidul fusese rebotezat, dar personalul politic și cel al „serviciilor“ rămăsese la locul lui.

Apoi venise timpul alternanței. Rectorul Universității din București, Gheorghe Alexandrescu, după o primă tentativă nefericită, câștigase împotriva lui Matac.

Se împlinea deja anul de când era președinte. Fusese ales el pentru că nu-l devora vreo ambiție nemăsurată: o să știe să rămână în banca lui de profesor rătăcit în politică. Dar dacă în acea zi președintele Alexandrescu era cuprins de temeri, asta se întâmpla pentru că puterea părea să-i scape printre degete. Partidele țărănesc, liberal, democrat, care ar fi trebuit să compună majoritatea, făceau eforturi s-o descompună. Descoperind televiziunile particulare și talk-show-urile acestora, miniștrii se grăbeau spre ele pentru a-și ataca colegii. Pe cât posibil, membrii din guvern nu fuseseră aleși dintre persoane mult prea compromise cu vechiul regim. Ca urmare, erau lipsiți de experiență și nu aveau exercițiul puterii.

Fuseseră schimbați responsabilii serviciilor, dar aceștia, foști membri ai prea-faimoasei Securități, se reconvertiseră în poziții strategice: consultanță, șefi de întreprinderi, import-export. Aceasta era doar fața respectabilă a lucrurilor; toată lumea știa că mulți dintre foștii nomenclaturiști nu se dădeau în lături de la afaceri mai dubioase și mai rentabile. Iar ca din întâmplare, magistratura, formată din vechi prieteni ai acestora, manifesta față de ei o extremă clemență. Acest stat în stat avea parte

afiliată în noua opoziție, pe care Matac o conducea cu ambiția nemască de a alunga impostorii și de a recupera bunul său de drept: puterea.

Președintele avea remușcări. Nu cumva se arătase prea slab? De ce nu lansase o demascare generală? De fapt, ceea ce detesta era lipsa lui de autoritate, căci aparatul de stat nu-l asculta. Și într-un singur an pierduse încrederea concetățenilor, exasperați de starea în care se afla țara.

Trebuia să acționeze sau să aștepte momentul propice? Dar când o să vină acel moment? Trebuia să îndeplinească o condiție: să-i distrugă pe oamenii din umbră care se angajaseră în destabilizarea țării, rămânând absolut nepedepsiți. Aveau de partea lor un oarecare mare vecin din Est, ce-și dorea să sune sfârșitul recreației și să recupereze o parte din influența sa, irosită prea repede. Lăsată în bătaia vântului, România se preta destul de bine acestei inițiative.

După ce își hrăni gândurile amare în singurătatea biroului, președintele se îndreptă spre sala mare de conferințe a palatului, unde avea loc, în fiecare zi de marți, întâlnirea de lucru a echipei prezidențiale.

Schimbul de păreri urma un protocol bine pus la punct. Mariana Moldovan, șefa cancelariei prezidențiale, expunea pe scurt situația politică, care era tot mai pesimistă cu fiecare săptămână ce trecea.

— Domnule președinte, ca urmare a dezacordului dintre ministrul economiei, al transporturilor și al industriei, prim-ministrul tot n-a luat vreo decizie legată de noile măsuri de privatizare.

— Ah, da, prim-ministrul! Dar măcar cu el însuși e în acord?

— Domnule președinte, cred că ar fi poate timpul să-l schimbăm.

— Și pe cine să punem în locul lui?

După aceea, consilierul economic descrie un tablou apocaliptic al situației.

— Inflația pe acest an va atinge 150%. Iar cu primele privatizări, șomajul a fost multiplicat cu trei.

— Dar de ce merge așa de încet programul de relansare?

— Cumpărătorii din Occident sunt puțini, căci îi descurajează industria învechită și amploarea restructurărilor. Pentru compania petrolieră nu avem decât un singur candidat, Rusprom.

— Atunci o să așteptăm. Acuma n-o să ne dăm rezervele pe mâna oligarhilor de la Moscova.

Veni rândul consilierului pe probleme de securitate internă, Petre Dobrescu:

— Domnule președinte, avem indicii clare conform cărora un grup de foști membri ai Securității este implicat în traficul cu stupefiante!

— Cine conduce grupul?

— Bănuim că Andrei Galata.

— Nu putem să-i punem sub urmărire penală?

— Parchetul estimează că nu există acuzații suficiente pentru a deschide o informare judiciară.

— Mi se pare evident, exclamă șeful statului cu vehemență. V-am mai spus: am câștigat alegerile, nu și puterea. Aceasta e în mâinile unor mafioți lipsiți de scrupule.

— Cu atât mai mult, adăugă Dobrescu, cu cât sunt semnalate și noi proteste ale minerilor la Târgu Jiu. Oamenii ăștia dispun de mijloace care nu le-au căzut din cer: vehicule, instrumente de propagandă și rețele mediatice.

— Și noi nu putem să facem nimic!

— Domnule președinte, s-ar putea să am o idee!

— O idee? Țasta-i un cuvânt pe care nu l-am auzit demult.

Spune, te rog...

— Domnule președinte, ar fi mai bine ca pentru moment să nu fiți amestecat în treaba asta. Pentru a-i elimina pe acești oameni trebuie să folosim metode pe măsura mijloacelor lor. Și asta înseamnă metode...

— Bine, am înțeles. Nu-mi spune mai mult. Dar dacă povestea asta se termină prost...

— În cazul acesta nu veți fi implicat, pentru că nu știți nimic.

— Având în vedere în ce situație suntem...

După întâlnirea de lucru, Petre Dobrescu se întoarce la biroul lui, însoțit de adjunctul Dan Ilie.

În vârstă de 39 de ani, Dobrescu etala un păr des, negru ca pana corbului. Faptul că-i plăceau restaurantele bune, de preferință cele franțuzești, îi cam îngroșase silueta.

Ilie, care asistasese la schimbul de cuvinte cu președintele, puse întrebarea care-i stătea pe buze:

— La ce te gândești exact?

— Plec de la principiul că Galata este extrem de bine protejat. Singura noastră șansă este să-l prindem asupra faptului, în flagrant delict.

— Tocmai ai făcut aluzii la protecția lui. Să zicem că o să găsim un magistrat care să aibă curajul să lanseze procedura, dar sunt puține șanse ca acesta să meargă până la capăt.

— Nu și dacă avem grijă să provocăm chiar noi faptele.

— Vrei să spui... să-i întindem o cursă?

— Vezi altă soluție?

— Nu, dar o să fie complicat. Oficial, Galata e președinte la Importex. Iar în ceea ce privește capcanele, a întins el destule când era la externe. O să recunoască imediat stilul de lucru.

— Da, dar nu avem de ales. Și Galata are totuși două puncte slabe: banii și femeile.

— Scenariul clasic. Crezi tu că o să se lase fraierit?

— Nu în ceea ce privește femeile, cunoaște prea bine resoriturile. Dar n-o să reziste tentației de a câștiga o sumă mare fără riscuri. De altfel, planul meu include mai multe niveluri și numeroși actori.

— Pe cine anume?

— Ne trebuie o femeie, dar și un terț care să-și ignore complet rolul și, ca urmare, să nu trezească suspiciuni. Și cred că am pe cineva. E și el mare amator de reprezentante ale sexului frumos. Și nici nu disprețuiește bunurile materiale ale acestei lumi. Numai că el n-o să se ferească, pentru că n-are motive să fie prudent.

— Și ai la îndemână păsările astea rare?

— Pe femeie, cred că da. În ceea ce privește terțul, am o idee. Dar trebuie să verific.

CAPITOLUL 2

Momeala

Magda aștepta s-o primească Petre Dobrescu. Nu știa de ce fusese convocată de acest bărbat puternic, care oficial era directorul general al cooperării internaționale.

După treizeci de minute de anticameră, fu invitată să intre în locul ce-i servea de casă conspirativă lui Dobrescu, situat într-un imobil modern și discret, departe de centrul orașului. E drept că, precum ceilalți colegi, consilierul prezidențial dispunea de un birou în Palatul Cotroceni. Dar președintele dorise ca el să fie în același timp directorul general al serviciilor secrete. Iar sediile acestora, din motive de discreție, se aflau în afara Bucureștiului.

— Dragă Magda, ți-am citit articolul despre mafie din *Săptămâna*, „Adevărul cu orice preț”. Foarte interesant, doar că îi lipsesc informații veridice.

— M-ați chemat cumva să mi le împărtășiți? De obicei, jurnaliștii sunt cei care solicită întâlniri cu cei aflați la putere. De altfel, ați refuzat întotdeauna cererile mele de interviu. V-ați răzgândit?

— Nu chiar, dar dacă îmi accepți propunerea o să ai exclusivitatea vieții tale.

— Și ar trebui să fiu plină de recunoștință?

— Nu prea e stilul tău. Dar ești fermecătoare în rochița asta înflorată. Îmi pare rău, dar am uitat de mărtișor.

— Să lăsăm vrăjeala și să ne întoarcem la lucrurile concrete.

— O să fiu direct: vrei să lucrezi pentru noi?

— Mă așteptam la orice, mai puțin la asta. Îmi propuneți să devin spion?

— Să nu folosim cuvinte mari. În articolul tău, vorbești despre Galata. Vrem să punem mâna pe el.

— Și vreți să-l seduc eu? pufni ea în râs. În ipoteza absurdă că aș accepta, n-am nicio șansă. Ați văzut cu ce tipe umblă? Unguroaice blonde, înalte, care poartă măsura 34 și tocuri de un metru. Aș avea un aer ridicol la înălțimea mea de unu șaizeci și unu. Și, pe urmă, eu sunt jurnalistă. Nu se poate să nu aveți clienți pentru treaba asta. Mergeți să aruncați o privire la agenția Elite!

— N-ai înțeles. Nu-l vom aborda pe Galata în mod direct. Trebuie să te apropii de un alt bărbat. Și acesta nu umblă după top-modele.

— Cine anume?

— Înainte să-ți spun despre cine e vorba, trebuie să știi ceea ce ai de câștigat, dar și ceea ce riști în povestea asta.

— Vă ascult.

— În ce privește câștigurile: 500 000 de dolari imediat și aceeași sumă la sfârșit. Și mai pot să fie și *windfall profits*, adică oportunități de câștig.

— Mulțumesc, știu ce înseamnă.

— Acum, riscurile: trebuie să simulezi lucruri ilegale. Cum povestea o să rămână secretă, nu pot să-ți garantez că scapi de urmărire judiciară.

— Nu merg în închisoare, nici măcar pentru un milion!